

Po krivici spregledani

Če kdaj, smo se med epidemijo zares začeli zavedati, kako pomembno je naše zdravstvo. Kako pomembna je vsaka medicinska sestra, vsak bolničar, ki pomaga bolniku s koronavirusno ali kakšno drugo boleznijo lajšati bolečine, ga negovati, vzpostavljati zahtevne aparature, ki zahtevajo ne le veščine, ampak tudi veliko znanja. A tudi potrpljenje teh, na žalost vse prevečkrat spregledanih ljudi ima svoje meje. Fizično in psihično že povsem izčrpani po dveh valovih epidemije so sedaj padli v tretjega, ne da bi jih kdo vprašal, kako bodo zdržali nove obremenitve. Novi in novi pacienti, ki jih je treba oskrbeti, ne dopuščajo dopustov, niti izkoriščanja preštevilnih nadur. Neprespane noči se seštevajo, prosti vikendi so za mnoge le preteklost.

»Ne želimo delati za dva, ne želimo dodatkov,« je v skrajnem obupu v odprtem pismu predsedniku vlade in zdravstvenemu ministru zapisala Slavica Mencingar, predsednica sindikata zdravstvene nege.

Še preveč milo je opozorila na status teh zaposlenih, ki jim z milimetrsko natančnostjo odmerjajo tako imenovani covid dodatek, ki ne preseže stotih evrov, medtem ko lahko vidimo, da si ponekod v javnem sektorju izplačujejo krepke zneske tudi tisti, ki praktično nimajo možnosti, da bi se okužili v službi.

Tako se ena od bolničark, ki skrbijo za starostnike v domu za starejše, upravičeno sprašuje, ali je med epidemijo res na tako nizkorizičnem delov-

nem mestu v primerjavi s tistimi, ki delajo od doma ali v pisarni in za to dobivajo mastne dodatke. Res ne more razumeti, da kot bolničarka z vsemi možnimi dodatki lahko zasluži 750 evrov neto. Pa ne le bolničarka, tudi medicinska sestra na intenzivni terapiji UKC Ljubljana jo bo po plači odnesla slabše kot denimo prodajalka.

Zato se že nekaj časa vsem na očeh dogaja, da zdravstveni delavci zapuščajo svoj poklic in gredo drugam, kjer za manj obremenitev zaslužijo več. Tudi mladi, ki se začnejo izobraževati za ta poklic, iz njega pogosto hitro zbežijo, ko se prvič srečajo s prakso in ugotovijo, kaj nega pacienta dejansko pomeni. Nekoč tako ugleden in časten poklic danes postaja eden tistih, za katere se odločijo samo še tisti, ki imajo veliko srce za sočloveka. A vendarle je mesec treba preživeti.

Na ta problem opozarjajo že dolgo, predolgo. Na vprašanje, zakaj ne zagrozijo s stavko, tako kot to radi počnejo njihovi kolegi zdravniki, pa le skromno odgovorijo, da je na prvem mestu zanje bolnik. Kdo bo zanj poskrbel, če jih ne bo? Sočutje, empatija, ki jo prave medicinske sestre in drugi v zdravstvu še imajo, pa ne more trajati v nedogled, saj ima vsak človek svoje meje in omejitve.

Tega bi se morali že zdavnaj zavedati tudi vsi dosedanji zdravstveni ministri in iskati rešitve. Prelet letal žal ni dovolj ... ❀

meta.cernoga@nedeljski.si